
Quaranta anys de dolor pels canvis de temps

Autor:

Data de publicació: 11-03-2014

Després de crear l'article sobre el dolor relacionat amb el temps i revisar les opinions de diversos metges —alguns a favor, d'altres en contra— he constatat que, si bé la comunitat científica és escèptica, la meva experiència no necessita validació externa. Les estadístiques reconeixen la relació entre el clima i les migranyes, per

Després de crear l'article sobre el dolor relacionat amb el temps i revisar les opinions de diversos metges —alguns a favor, d'altres en contra— he constatat que, si bé la comunitat científica és escèptica, la meva experiència no necessita validació externa. Les estadístiques reconeixen la relació entre el clima i les migranyes, però jo porto quaranta anys patint dolor crònic induït pel temps, i m'importa ben poc si algun doctor em diu que estic malament del cap.

Tot va començar després d'un estiu intens amb una noia sueca. Hi ha qui diria que no té res a veure, però jo crec que sí. Uns mesos després, ja des de Suècia, ella em va enviar un estudi que li havien fet al seu antic company a Londres —amb qui havia viscut un parell d'anys— i que patia els mateixos símptomes que jo. El tractament incloïa algues, productes del mar... No recordo els detalls, però sí que ella va reconèixer la similitud entre els meus dolors i els del seu ex. I l'única connexió entre ell i jo era ella. Així que sí, penso que va ser una malaltia de transmissió sexual. I des dels 40 anys, fins avui que en tinc 80, aquest dolor m'ha acompanyat.

Durant els deu anys que vaig viure a Madrid, amb un clima més sec que el de Barcelona, em trobava molt millor. Però ara visc a la costa, i no penso tornar a Madrid. Ja en vaig tenir prou.

Recordo un viatge a Anglaterra, amb una baixada de pressió atmosfèrica sobtada i un temps espantós. Em vaig sentir fatal. Els meus amics em van donar ibuprofè, i em va calmar. Des de llavors, quan el dolor m'ataca —un dolor difús, general, que no puc localitzar— prenc ibuprofè, paracetamol o tramadol. No és un dolor localitzat. És com si tot el cos protestés.

I si algú em diu que estic boig per creure en aquest dolor, doncs que em diguin boig. Però jo sé el que tinc. No m'enganyo. I ho sento pels metges que neguen la relació entre el clima i el dolor: estan equivocats.

La complexitat del dolor pel canvis de temps: una mirada d'enginyer

La manca d'evidències científiques sobre el dolor relacionat amb el temps no vol dir que el fenomen no existeixi. El que passa és que potser és massa complex per ser mesurat amb els instruments actuals. Els metges que el neguen, sovint ho fan perquè no l'han patit en pròpia carn. I jo voldria explicar una possible raó.

Fa cinquanta anys, com a enginyer de sistemes, em vaig enfrontar a un repte que em recorda molt aquest problema. Havia de connectar dos ports sèrie, però no coneixia els paràmetres exactes d'un dels dos equips. Podien ser: – 7 bits o 8 bits – Amb paritat o sense – Amb 1 o 2 bits d'inici – Amb 1 o 2 bits de parada

La combinació de paràmetres era tan extensa que la recerca es convertia en una investigació de l'invisible. I això és el que penso del dolor meteorològic: potser no té una sola causa, sinó que és el resultat de diversos factors que actuen alhora.

Pressió baromètrica, temperatura, humitat, vent, fins i tot influència dels camps electromagnètics... Cada variable pot influir, però mesurar-les totes al mateix temps i entendre com interactuen amb el cos humà és una tasca titànica. La ciència encara no ha trobat la combinació correcta. Però els que vivim amb aquest dolor, sabem que és real —encara

que els paràmetres siguin invisibles.

Ombres d'alta tensió: la casa que no vaig comprar

Hi ha veritats que triguen dècades a revelar-se. Aquesta va trigar vint anys.

L'any 1990 estava a punt de comprar una casa adossada a Arenys de Mar —un poble encantador amb port i platja. El preu era raonable, uns cent mil euros, i ja tenia el contracte de compravenda a punt. Els venedors eren una parella de mestres nacionals, professionals ben pagats que havien vingut de Barcelona tres anys abans. Havien comprat la casa amb entusiasme, atrets per la vida tranquil·la vora el mar.

Però ara la venien. No era per millorar, ni per problemes econòmics —havien demanat un trasllat a un poble situat a 40 km cap a l'interior, a les muntanyes. Per què dos mestres abandonarien Arenys i una casa nova després de només tres anys? Alguna cosa no quadrava.

No vaig signar el contracte. En lloc d'això, vaig començar a investigar.

La casa del costat pertanyia a una amiga, que em va deixar visitar-la. Al seu jardí —part en zona privada, part accessible des del carrer— hi havia un transformador d'alta tensió enorme, potser de 100 o 200 quilowatts, que subministrava electricitat a una vintena de cases del barri. Era gran, sorollós i massa a prop de les zones habitables.

Vaig comprar un pis en un altre lloc.

Vint anys més tard, vaig tornar a aquella casa —no com a comprador, sinó perquè la vídua de l'home que l'havia comprat em va demanar que recollís un transmissor. El seu marit, radioaficionat, havia mort d'un atac de cor. Ell vivia a la casa del costat del transformador.

Temps després, el marit de la altre meva amiga —la que m'havia deixat visitar el jardí— també va morir d'un atac de cor. Ell també vivia just al costat del transformador.

I no acaba aquí.

Tinc dues amigues més a Arenys que vivien a pocs metres d'uns altres transformadors d'alta tensió. Els seus marits també van morir d'atacs de cor, després de viure-hi uns vint anys.

Quatre casos. Cap prova científica. Cap estudi publicat. Però suficient per dir: vaig fer bé de no comprar aquella casa.